

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

عبدالله امینی - کابل

۱۷ نومبر ۲۰۱۵

سیر نزولی حقوق زن در افغانستان اشغال شده

در روز های اول تجاوز امپریالیسم امریکا و شرکاء به افغانستان، هیاهو برای احقاق حقوق زن گوش را کر کرده بود. یکی از دلایل تجاوز امریکا به افغانستان هم رهایی زنان افغان از رنجیر بردگی و حالت بد آنها در زمان حاکمیت طالبان قلمداد شده بود. حال همه گزافه گوئی ها غرض حمایت از حقوق زن به فراموشی سپرده شده است. زنان کشور در بدترین حالت ۱۴ سال اشغال کشور قرار دارند.

زنان افغانستان محرومترین بخش باشندگان کشور محسوب می شوند. در هیچ زمانی از تاریخ کشور، این نیروی بزرگ انسانی از مزایای زندگی به نحوی شایسته برخوردار نبوده اند. بالخصوص، مذهب یون تنگ نظر دشمن درجه اول جنس زن اند و برای آنها زنان باید موقف کنیز را داشته باشند تا تقاضا های جنسی آنها را برآورده سازند. از طالب و سیاف و گلبدین گله ای نیست. این ها از آغار تا اکنون دشمن حقوق زن بوده و برای همیشه هم دشمن حقوق زن خواهند بود. گله از مقامات تعلیم یافته دولت مستعمراتی کابل است که در زیر زرخ شان هولناک ترین جنایات علیه زنان اتفاق می افتد. از کشتن بیرحمانه "فرخنده" تا سنگسار واقعاً اسلامی "رخشانه" همه این جنایات پیش نظر تعلیم یافتگان غرب صورت می گیرد. اما این شرافت باختگان به روی خود نمی آورند که چه آفاتی شب و روز بر دختر و زن افغان نازل می شود.

این ناموس فروشان مسلکی نمی دانند که هر روز صد ها زن و دختر در کنج و کنار کشور توسط میلیشیا ها و نوکران دولتی و مذهب یون "خدا نشناس" مورد تجاوز قرار می گیرند. کجاست اداره حقوق بشر و حقوق زن که در دفاع واقعی از زنان مصیبت رسیده برخیزند. وکلای زن در پارلمان صرف به خاطر حفظ چوکی و معاش همانقدر از زنان دفاع می نمایند که امتیازات شان به مخاطره نیفتد. مؤسساتی که برای "حمایت حقوق زن" برپا شده، فقط و فقط جنبه نمایشی دارد که به جهانیان نشان دهند که افغانستان نیز مؤسسات حمایت از حقوق زن دارد. در واقعیت، این چهارده سال اشغال کشور از بدترین دوره های حیات زن در افغانستان به شمار می رود.

مبارزات مشترک مرد و زن کشور شرط اصلی رهایی زنان کشور از قید بردگی و زن ستیزی است. دست های یک دیگر را باید فشرد تا راه آزادی زود تر هموار گردد.